

L'home com a víctima del patriarcat

Quan parlem de que és necessari l'esforç per crear una dona nova, conscient de que està oprimida i que treballa per a fugir de la condició d'alteritat (ser l'altre, el segon sexe, la filla, la parella o la mare d'un home), hem de ser també conscients de que paral·lelament s'ha de crear un home nou, per així aconseguir un nou model de relacions socials. Estem partint de la premissa que la dona i l'home actuals són creacions socials i no biològiques. Per tant, l'home pot i ha de canviar.

Si el nou model de relacions al que aspirem és bo per a les dones és perquè serà igualitari, fraternal, de comprensió, de respecte i on els sentiments tindran un paper molt important a jugar (els valors considerats femenins deixaran de ser femenins per ésser tots). Per tant, si és bo per a les dones perquè és l'ideal, serà bo també pels homes, ja que l'home tampoc estar destinat a ésser un ser suposadament superior.

Tot i que certes reaccions o tendències del feminisme de manera espontània ho poden plantejar, l'home no és l'enemic de la dona, sinó que forma part de l'engranatge del patriarcat com un element més, que pot exercir de botxí sent la peça final i inconscient de la cadena, però en realitat és un perjudicat més de les relacions poc humanes. És ben cert que no podem dir que la dona i l'home estiguin igualment oprimits, però això no significa que el funcionament desigual de la societat sigui l'ideal per a l'home.

Es considera que al viure en un model patriarcal on l'home predomina, on l'àmbit públic i de decisió està dominat per ell, on ell és superior, on és el jerarca: és l'anhelat per l'home. Habitualment no es fan plantejaments on l'home pugui aspirar a un nou model de relacions.

Aquest és un aspecte molt poc tractat, sobretot perquè el patiment de les dones és força més visible. La visió en que es percep a l'home també com a víctima del patriarcat potser seria una via per obrir nous camins de conscienciació en el sí dels homes en favor d'una nova cultura.

En el patriarcat l'home ha de tenir uns valors estàndard, alguns dels quals avui en dia semblen passats de moda a la imatge més pública però que persisteixen en el fons de les actituds, d'altres són encara molt ben vistos i/o promoguts. L'home ha d'ésser competitiu, autoritari, no pot donar el braç a tòrcer encara que no tingui raó, ha de ser un xic arrogant, ha de ser superior a

les dones, les actituds violentes fins a cert grau estan ben vistes. Òbviament no es pot mostrar feble, ni demostrar els seus sentiments en públic, i en privat es considera correcta en ben poques circumstàncies (la mort dels pares o d'un fill, declarar-se a la parella...). Segons quina actitud de proximitat i tendresa es tingui amb els fills tampoc està permesa. A més, el grau d'influència d'aquests valors porta a coses com no donar suport a la dona en els seus projectes, tractar-la amb superioritat, sentir-la com una propietat, tot això sense voler entrar en el terreny dels maltractament psicològics o físics.

Tot això és vàlid en les relacions de caràcter heterosexual, les persones homosexuals, encara que siguin homes, no se les considera com a tal, són víctima de les crítiques dels valors patriarcals, tot i els passos endavant a nivell legislatiu i social en aquest aspecte. Per raons com aquestes molts i moltes homosexuals encara no han acceptat la seva sexualitat o la tenen amagada com una creu que han de portar per evitar el rebuig i la mofa.

És molt complicat que els homes fugim de tot això ja que la cultura patriarcal, a la que renuncia el moviment feminista, perquè se suposa que és la nostra cultura, que ja ens va bé. Per dificultar-ho encara més, quan un home comença a fer-se preguntes sobre aquestes actituds no ho pot transmetre al seu entorn masculí, ni sovint al femení, ja que és objecte de mofa i acusat d'homosexual, com a quelcom negatiu, o dominat per la seva dona.

Fins i tot, destacats militants progressistes que en la teoria són conscients de tot això, no s'ho plantegen a la pràctica (cauen en l'error que no és un aspecte prioritari o que primer cal canviar el model econòmic, etc). D'altres que si que s'ho plantegen ho canvien un xic, perquè el grau d'influència de segles de patriarcat i la seva superestructura ideològica han penetrat tan a fons en els nostres cervells, que és molt complicat no mantenir alguna actitud masclista o d'home patriarcal. Una conseqüència més de l'alienació.

El moviment feminista i l'esquerra ha de preguntar-se sobre tot això de manera generalitzada ja que segurament servirà per guanyar "adeptes" per la lluita antipatriarcal en les files masculines. Aconseguir un món on els homes també tinguin sentiments i tractin als demés fraternalment és un món nou per a dones i homes. La creació de la dona nova ha de portar a un home orgullós de ser home, en tant que persona, i feminista.